

Հովհաննես Թումանյան

Կանչ

Եթե կաս, աստված,
Եվ չես ստեղծել
Արտասուք ու լաց,
Հեծել, անհծել,

Թե չար նախանձի
Թույնով մահացու
Դու չես վարակել
Պարգությունն հոգու,
Թե դու չես ասել,

Որ կյանքը այսպես
Լինի անսպառ
Տանջանքի հանդես,
Մեղմացրու մարդկանց
Կիրքն ամբարտավան,

Եթե աստված ես
Դու խաղաղության:

Տե՛ր արագահաս,
Աստված արդարի,
Ո՞ր ես, եթե կաս.

Ես աղոթք արի,
Բայց սրածուրյան
Ահարկու ձայնից
Խլացավ անդորր
Իմ աղոթքն անբիծ.

Եվ ես, վայրենի
Կրքից կատաղած,
Անբարիշտների
Քարերից փախած,
Քո անվան հուսով

Կովեցի երկար,
Պարծեցա քեզնով,
Սակայն դու չեկար:
Էլ ինչո՞ւ եմ ես
Տառապում այսքան,

Եթե աստված ես
Դու անմեղության:

Ինչո՞ւ տակավին
Չես պատժում չարին,

Ո՞ւյժդ է պակասում,
Թե՞ չենք աղերսում:
Թե չարագործին
Դո՞ւ չես տվել սուր,
Որ խաղաղ հոգին

Սարսափի իզուր.
Թե՞ դու չըզիտես,
Որ այստեղ, երկրում
Մարդը ժպտերես

Մարդ է գիշատում.

Դե արի՛ ու տե՛ս.

Զարկի՛ր ու շանթի՛ր,

Եթե աստված ես

Դու վրեժխնդիր:

1891